

Arrest

nr. 124 614 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 8 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak en procedurele voorgaanden

1.1. Verzoeker kwam op 3 juni 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 augustus 2011, nr. 65 536).

1.3. Op 6 september 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinques) genomen.

1.4. Op 9 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 7 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk en trof hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 3 mei 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk op 1 augustus 2013.

1.8. Op 5 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.9. Bij arrest nr. 108 218 van 12 augustus 2013 ging de Raad over tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

1.10. Op 12 september 2013 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

1.11. Bij arrest nr. 118 006 van 30 januari 2014 ging de Raad over tot verwerping van het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 5 augustus 2013 en werd de bij arrest nr. 108 218 van 12 augustus 2013 bevolen schorsing opgeheven.

1.12. Op 8 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinques). Dit is de thans bestreden

beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23/05/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 4 april 2014 een “*verklarende nota*” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de “*verklarende nota*” van 4 april 2014, worden om die reden uit de debatten geweerd.

De “*verklarende nota*” wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

3.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift met betrekking tot artikel 3 EVRM de volgende toelichting:

"(...)Toelichting:

1. Op 5 augustus 2013 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Concrete stappen werden door verwerende partij ondernomen om dit bevel desnoods gedwongen ten uitvoer te leggen (verzoek aan de Sri Lankese ambassade tot identificatie van verzoeker, opsluiting in een gesloten centrum, aanvraag reisdocument aan de Sri Lankese ambassade).

De uitvoering van genoemd bevel werd door uw Raad geschorst in het schorsingsarrest nr. 108.218 dd. 12 augustus 2013.

Dit arrest werd voorzien van de formule van tenuitvoerlegging, naar luidt waarvan:

"De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van deze beschikking. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht".

Het gezag van gewijsde van schorsingsarresten staat op gelijke voet met dat van annulatiearresten.

De in het kader van UDN bevolen schorsing blijft gelden wanneer de verzoekende partij binnen de beroepstermijn annulatieberoep heeft ingesteld en zolang er over het annulatieberoep geen uitspraak is gedaan.

In casu heeft verzoeker tegen het geschorste bevel annulatieberoep ingesteld bij verzoekschrift dd. dd. 20 augustus 2013 (RvV 133.865). Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was de annulatieprocedure nog hangende.

2. Niettegenstaande de bevolen schorsing van het aan verzoeker gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, vaardigde de gemachtigde van de Staatssecretaris een nieuw dergelijk bevel uit.

Er werden deze keer wel geen dwangmaatregelen ten aanzien van verzoeker genomen.

Niettemin houdt de bestreden beslissing de verplichting voor verzoeker in om terug te keren naar zijn herkomstland, bij gebreke aan enig ander land waar hij terecht zou kunnen en alwaar hij toegang toe zou kunnen krijgen. In het administratief dossier van verzoeker bevindt er zich geen enkel element dat zou toelaten om te veronderstellen dat verzoeker, wanneer hij gevolg zou geven aan de bestreden beslissing, iets anders zou kunnen doen dan terugkeren naar zijn herkomstland, Sri Lanka.

Met betrekking tot een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland, werd in meergenoemd schorsingsarrest overwogen als volgt:

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij deel uitmaakt van de Tamil-minderheid. Hij wijst er [op] dat uit onafhankelijke en recente bronnen blijkt dat niet kan worden uitgesloten dat terugkerende asielzoekers in Sri Lanka het risico lopen te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke behandelingen of bestraffingen. Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit risico.

Verweerder verwijst naar de verschillende beslissingen die zijn genomen door het bestuur, inzake de asielaanvraag en de aanvraag 9bis waarbij de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst werd onderzocht. In zoverre verzoeker de Raad om een herbeoordeling van zijn asielmotieven verzoekt door te verwijzen naar nieuwe stukken wijst de Raad erop dat zulks niet tót zijn bevoegdheid behoort, zelfs niet in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien verzoeker meent nieuwe stukken te kunnen aanbrengen die een herbeoordeling van zijn asielaanvraag rechtvaardigen dan dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen, zijnde een nieuwe asielaanvraag. Verzoeker vraagt echter niet enkel om een herbeoordeling van zijn asielaanvraag doch wijst op een algemeen probleem dat terugkerende asielzoekers van Tamil-origine dreigen te ondervinden wanneer ze worden gerepatriëerd naar Colombo.

Zonder zich opnieuw te willen uitspreken over de vermeende banden van verzoeker met de LTTE, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier wel blijkt dat verzoeker tot de Tamil minderheid behoort. Verzoeker legt thans recente rapporten neer waaruit blijkt dat terugkerende Tamils

vaak het voorwerp uitmaken van willekeurige arrestaties en dit ongeacht hun al dan niet bewezen banden met de LTTE. De rapporten die door verzoeker worden gevoegd bij zijn verzoekschrift zijn stukken van algemene bekendheid. In het kader van een repatriëring kon van verweerder verwacht worden dat hij op zijn minst zou nagaan of er zich problemen kunnen voordien in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, m.a.w. had verweerder als zorgvuldige overheid zelf de moeite moeten doen na te gaan of er rapporten bestonden in de zin die verzoeker nu thans bij zijn verzoekschrift voegt.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het in casu dat verzoeker op het eerste gezicht concrete gegevens betrokken op zijn persoon heeft aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht besteedt. Zo werd op het eerste gezicht geen onderzoek gevoerd naar de bescherming die Sri Lanka kan bieden aan verzoeker als terugkerende asielzoeker behorende tot de Tamil-minderheid. Hieruit volgt dat verzoeker een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

Het enig middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

Het gezag van gewijsde strekt zich niet alleen uit tot het dispositief van een rechterlijke beslissing, maar evenzeer tot de motieven die er noodzakelijkerwijs aan ten grondslag liggen.

In casu vormt het hierboven geciteerde motief de noodzakelijke grondslag van meergenoemd schorsingsarrest, nu het zich over de *mérites* van het door verzoeker ingestelde beroep - ten voorlopigen titel, want in het kader van een schorsingsprocedure - uitspreekt.

Het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest strekt zich dan ook uit voorbij de enkele beslissing dd. 5 augustus 2013: het determinerend motief van het schorsingsarrest betreft immers het risico in Sri Lanka voor verzoeker als terugkerende asielzoeker behorend tot de Tamil-minderheid.

Elke beslissing waarvan de uitvoering de *iure* of de *facto* de terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka met zich brengt, strijdt met het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest, tenzij zou blijken dat er met alle beschikbare en actuele gegevens terdege rekening werd gehouden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dit echter geenszins: het gaat om een automatische beslissing met een standaardmotivering die niet verder reikt dan de vaststelling dat verzoeker niet gemachtigd is om verblijf te houden in België, en dus het land moet verlaten.

3. De bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van de beslissing van het CGVS om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Men zou kunnen stellen - en verwerende partij zal niet nalaten om het aan te voeren - dat er geen nood meer was aan enige bijzondere motivering, nu er sinds het schorsingsarrest een beslissing van het CGVS is tussengekomen waarbij over de asielaanvraag van verzoeker negatief werd geoordeeld.

Daarbij wordt dan uit het oog verloren dat de asielprocedure een gans andere finaliteit heeft dan het schorsings- en annulatiecontentieux inzake een verwijderingsmaatregel. Voor het CGVS telt enkel de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, zij het in het kader van asiel dan wel in het kader van subsidiaire bescherming. De drempels om tot één van deze beschermingsstatuten te worden toegelaten liggen hoog.

Heel anders is het inzake het onderzoek naar verwijderingsmaatregelen, nu deze bedoeld zijn om een vreemdeling al dan niet gedwongen te doen terugkeren naar het herkomstland. Er dient daarbij abstractie te worden gemaakt van de volledig onwaarschijnlijke hypothese dat verzoeker ook naar enig ander land zou kunnen reizen, als alternatief voor de terugkeer naar het herkomstland.

Zoals onder het vorige punt geciteerd, overwoog uw Raad in het schorsingsarrest dat de vordering van verzoeker niet gericht was op een herbeoordeling van zijn asielaanvraag.

De tussengekomen beslissing inzake asiel vormt dan ook geen determinerend nieuw element dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben vrijgesteld om rekening te houden met het schorsingsarrest. Minstens vormde het geen vrijstelling om degelijk te motiveren waarom verzoeker plots wel verplicht kon worden om naar zijn land van herkomst terug te keren.

De motivering van de beslissing van het CGVS inzake het niet-toekennen van subsidiaire bescherming bevestigt de relativiteit van die beslissing ten overvloede:

Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka waarop u zich evenwel kan beroepen, is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming.

Het is derhalve duidelijk dat minstens (voor zover uw Raad de schending van het gezag van het gewijsde niet zou aannemen) een bijzondere motivering noodzakelijk was om afbreuk te kunnen doen aan het determinerend motief van het schorsingsarrest, motivering die tegelijk draagkrachtig en afdoende diende te zijn. Er lag immers een zeer duidelijke stellingname van uw Raad voor nopens de verwijderbaarheid van verzoeker. In het licht hiervan was de gemachtigde van de Staatssecretaris tót grondig onderzoek van de problematiek van verzoeker gehouden.

Het bestaan van zulke motieven blijkt niet uit de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing. Zij dienen dus te blijken uit het administratief dossier, doch verzoeker mag er geredelijk van uitgaan dat ook de overlegging van het administratief dossier geen soelaas zal bieden. Het enige element waarop verwerende partij zich dan nog kan beroepen, betreft de meergenoemde beslissing van het CGVS, welke zelf de eigen relativiteit voor onderhavige casus aangeeft, en derhalve de bestreden beslissing niet vrijstelt van de verplichting om te berusten op een draagkrachtige motivering, welke ontbreekt.”.

Ter terechtzitting voert verzoeker aan nog steeds belang te hebben bij onderhavige vordering gezien hij een toelaatbaar verklaard beroep bij de Raad van State indiende tegen het arrest nr. 118 006 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 januari 2014 waarbij geoordeeld werd dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is wegens het ontberen van het rechtens vereiste actuele belang.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor wat betreft de schending van artikel 3 EVRM steunt op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 108 218 van 18 augustus 2013 en waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 5 augustus 2013 wordt geschorst. De Raad stelt vast dat bij arrest nr. 118 006 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 januari 2014 geoordeeld werd dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 5 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) niet ontvankelijk is wegens het ontberen van het rechtens vereiste actuele belang en de bij arrest nr. 108 218 van 12 augustus 2013 bevolen schorsing wordt opgeheven. De door verzoeker neergelegde beschikking van de Raad van State waarbij het beroep tegen voormeld arrest toelaatbaar werd verklaard, doet geen uitspraak over de gegrondheid van het beroep en schorst zelfs de tenuitvoerlegging van het destijds geschorste bevel niet op.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 12 september 2013 een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waarbij zijn grief, die gestoeld is op artikel 3 van het EVRM en verband hield met een eventuele terugleiding naar zijn land van herkomst, kon worden onderzocht. De commissaris-generaal nam op 28 oktober 2013 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker tegen deze beslissing enig beroep binnen de beroepstermijn heeft ingediend en verzoeker vermeldt dit evenmin in zijn feitelijke uiteenzetting. Bijgevolg is de tweede asielaanvraag van verzoeker definitief beslecht en werd het risico in de zin van artikel 3 EVRM ten gronde onderzocht.

Voor zover hij aanvoert dat er tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname geen effectief rechtsmiddel openstond gelet op de rechtspraak van de Raad waarin de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is opgenomen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar enig beroep te hebben ingediend tegen de voornoemde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker kan *in casu* dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarbij geoordeeld werd dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan dat hij enig beroep tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingediend.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich wat betreft de eventuele schending van artikel 3 EVRM louter beperkt tot het arrest waarbij de schorsing werd uitgesproken van de beslissing van 5 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering waarvan de schorsing inmiddels werd opgegeven. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF